

FOLK OG LAND

NR. 11 — 8. ARGANG

LØRDAG 21. MARS 1959

LØSSALG 65 ØRE

Fru Aso Storsæter
Mjøndalen 21 B

Med Quisling i verdensrummet

Er det menneskelige arvestoff oppstått utenfor jorden?

For en tid siden viste Lydfilmavisen fram en film om forberedelsen til måneferd med rakett.

Et av arbeidene besto i å sterilisere instrumentene i raketten meget omhyggelig, da man var redd for å smitte månen med en eller annen form for liv.

Det er lett for tanken å snu på rekkefølgen. Hva skulle være i veien for at jorden for noen millioner av år siden er blitt smittet av levende seller ute fra verdensrummet? Det er ikke bare mulig og tenkelig, men det er høyst sannsynlig.

Vidkun Quisling har vært inne på disse tankene for

mange, mange år siden, den gang da en måneferd med rakett var latterlig og utenkelig.

I en artikkel i Tidens Tegn i 30-årene, var han inne på disse ting, og han mente bestemt at det var liv av like høy kvalitet som mennesket ute i Universet.

Han har også skrevet sine tanker ned i et helt filosofisk system som han har kalt Universismen. Dessverre er ikke disse tanker enda tilgjengelig for publikum. Det var å håpe at en eller annen behjert og fremsynt mann ville ta seg av saken og få Quislings tanker utgitt i bokform.

Ellers kom han meget ofte både i taler og avisartikler inn på sitt livssyn.

I «Quislingsaken» side 460 refereres denne uttalelse av ham om disse spørsmål:

«Jeg er for mange år siden, allerede 20 år tilbake, kommet til klarhet over disse forhold. Dette kan jeg si når jeg har fått attest for at jeg ikke er gal. Jeg er kommet til klarhet over at det i Universet eksisterer en guddommelig makt, og den er knyttet til utviklingen på de av klodene som er bebodd. Det som nå skjer i denne store tid her på jorden er et stort tidsskifte hvor Guds rike begynner å ta form på denne jord i virkelig forstand. (Forts. s. 7).

Sabotasjespregningen på Vemork

var meningsløs

sier Robert Jungk

Det har forøvrig ingeniør Schoepke forlengst påvist

I boken «Sterkere enn tusen soler» gir Robert Jungk en glimrende fremstilling av atomforskningens spennende historie. Det er alle enige om.

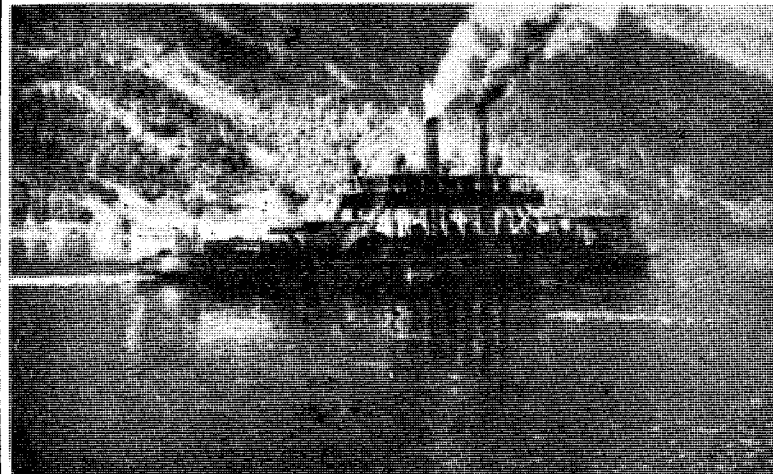
Men det er blitt stort liv i vår hjemlige, patriotiske andedam over Jungks usminskede ord om de forskjellige sabotasjeaksjoner mot tungtvannsfabrikasjonen i Norge.

Er av de ansvarlige, professor Jomar Brun, skriver i selvforsvar i Dagbladet nr. 17 — 1959 blant annet:

«Når Robert Jungk i sin bok betegner sprengning av tungtvannanlegget på Vemork som en meningsløs («sinnløs») innsats, tyder dette på høyst mangelfullt kjennskap til de faktiske forhold».

Imidlertid opplyser professor Brun at han selv er part i saken:

Beslutningen om igangsettelse av sprengningsaksjonen mot Vemork ble truffet på høyeste faglig og militært alliert hold etter forslag av professor Leif Tronstad og i samråd med undertegnede bl. a. Når aksjonen ble så vellykket, skyldtes det først og fremst sprengningspartiets enestående innsats.

Jernbanefergen «Hydro» senket 20. 2. dd. 28 døde. En tåpelig aksjon mot kalilut.

Fra det amerikanske flyangrep 16. november 1943 mot Vemork og Rjukan. 21 drepte. Samlet skade 47 mill.

Professor Brun, som altså assisterte utlendingene i denne sak ser imidlertid ut til å være blitt noe påvirket av sannheten om disse ting. Kanskje det reale og vederheftige forskermiljø ved Norges Tekniske Høyskole i Trondheim her har øvet en gavnlige innflytelse som motsetning til det nervøse og ubalanserte liv i det norske emigrantsamfunn i London.

omtalte skarpe og nasjonale reaksjon mot den amerikanske bombing av Rjukan virker denne Bruns bemerkning (Forts. s. 2).

Nytt fransk fascistparti stiftet

Forteller Daily Express

Roland Pullen forteller i «Daily Express» følgende fra Paris:

I femte etasje i et hus på Montmartre så jeg i dag en forbausende film om et nylig stiftet fransk fascistisk parti.

I filmen hevet unge menneskler i brunskjorte med svart slips og fascistiske armbind hendene til Hitler-hilsen. De bar fakler, som symboliserte «troskapens flamme for den fascistiske sak».

Mannen som viste meg filmen var Charles Luca, en 38 år gammel forlagssjef og «fører» for bevegelsen. Huset i Montmartre er bevegelsens hovedkvarter og likeledes Lucas forretningskontor.

Luca bar på jakkeslaget bevegelsens merke — en pil med en tverrstokk.

— «Pilen er symbolet for den fascistiske ungdom som streber etter de høyeste idealer», sa han, «og bjelken fremstiller de hindringer som vi må overvinne før vi når vårt mål».

(Forts s. 7).

PASKELØRDAG

kommer intet nummer av Folk og Land, så neste nummer kommer lørdag 4. april.

Det var Secret Service som lot Kaj Munk myrde

Hevdes det uimotsagt i det svenske blad Fria Ord

Hovedmannen, som var britisk agent, ble ikke straffet

I det svenske blad «Fria Ord» skriver merket Vidar følgende bemerkelsesverdige artikkel, som er et nytt bevis på det berg av løgn etterkrigstiden hviler på:

Det nærmer seg 15 års jubileet for Kaj Munks død, som vel skal høytideligholdes — ikke for å minne om denne manns innsats som prest og forfatter, men som en kjærkommen anledning til å friske på tyskerhatet. Og alle slike anledninger må en naturligvis ta vare på. Det gjelder nå å banke inn i en uvitende folkemasse at han, som det står i Bonniers Folklexikon, «ble myrdet etter tysk ordre».

De gamle krigsløgnene er imidlertid blitt tilbakevist den ene etter den andre. Så også denne. For endel år siden fikk jeg vite hvorledes mordet i virkeligheten foregikk. En tyskfødt og tysktalende tjenestemann i Secret Service i London var blitt utsendt til Danmark, hvor han samlet et halvt dusin tysk-sympatiserende karer, med hvis hjelp morddåden ble utført. Fra England kom altså initiativet til og planleggelsen av mordet.

Jeg fortalte denne versjon til en ansett danske som jeg pleiet å gå på elgjakt med i Sverige. Han ble meget interessert og svarte noe slikt:

«Da forstår jeg hvorledes alt har gått for seg. Jeg visste nemlig at den bande som myrdet Kaj Munk ble dømt til døden og skutt, bortsett fra selve lederen, som reiste til England uten at det ble krummet et hår på hans hode. Før forsto jeg ikke hvorledes noe slikt kunne skje, men etter disse opplysninger er hele hendelsesforløpet klarlagt».

Altså: den britiske Secret Service har latt myrde en kjent kulturpersonlighet i et vennligsinnet land for få et effektivt propagandamateriell mot fienden, som senere ble beskyldt for udåden. En mere satanisk gjerning skal en vel lete lenge etter.

Det er denne morddåd og erkeløgn svenske demokrater nå akter å befeste gjennom jubileumsfeiring og teaterforestillinger, naturligvis i forbindelse med de åpne eller underforståtte utfall mot tyskerne, på hvis ordre han ifølge den offisielle løgn skulle være myrdet.

Men la oss nasjonale i skrift og tale fortelle folk hvorledes det forholder seg med dette mord. Da tror jeg at Kaj Munks navn, som til og med visse prester har brukt som angrepsvåpen i tyskhetens tjeneste, kan bli en bumerang som treffer «løgnens mestre» og belyser arten av deres opplysningsvirksomhet. Kanskje Kaj Munk da mister sin popularitet og brukbarhet i demokratisk forbindelse, slik at til og med jubileumsfeiringen blir innstillet.

På kongetribunen

Da hopprennet i Holmenkollen ble kringkastet, sa reporteren bl. a.: «Kong Olav sitter der, og Håkon Lorentzen — — og såvidt jeg kan se — — er det ikke skipsreder Lorentzen?»

Det var det ganske sikkert. Men dette tøvete med å trekke Kongens private familieforhold inn i hans funksjoner som konge bør det nå tas kraftig avstand fra. De kongelosjer som reises for landets overhode er selvsagt ikke en vanlig familietribune og en bør være på vakt mot utglidning på dette område — ikke fordi det er noe i veien med skipsreder Lorentzen det jeg vet, men fordi det norske folk naturligvis ikke ønsker oppflasket en slags halvadel til dekorasjonsfigurer ved offisielle tilstelninger.

Kongens privatliv vedkommer bare ham selv, men når servile reportere og presseknekter overgår hverandre i å strø det ut for alle vinde, så blir det hele både farlig og utekkelig.

Er det ikke en av våre såkalte statsmenn som kan si ifra og sette tingene på rette plass? Som kan si, at det en valgt president av folket kan gjøre, det passer ikke for den som er konge med fødselens rett. Han må være uhyre varsom med de former han bygger sin rett på. Ta for engangs skyld et godt eksempel i England og legg merke til at den mann som brøt med den kongelige etikette, må finne seg i å leve en anonym tilværelse.

Republikaner.

Til samfunnsstigens topp!

Du som har masa for å kome deg opp heilt til samfunnsstigens topp, du burde få tildelt det vett og forstand, som trengs for å styre folk og land!

Det er så synd om det landet og folket, der vettlausingskrypene krabbar seg fram.

Dei som bit hodet av all slags skam, og let sanninga gå opp i røyk og brann!

For sanningstrongen han trengs vel mest, åt den som skal lage ein folkefest

at kvardagens travle strev og slit, så hugen ei vinglar av hit og dit på løyndoms vegar, i usseldoms kratt, kor mann og møy øyder sin skatt.

Til skattesamlarar var vi vel alle tenkt, og fekk i voggegave ein lengt, fram mot eit bråfagert eventyrland, kor grøda skal signast av møy og mann.

I fotefara åt foregangsmannen, som fekk sitt fulle mannevelt skal grøda gro til folk og ætt, åt alle såvel som åt næraste grannen!

Men ein gong i den gamle tid, da urskogmannen tok til hauste markens grøde.

Da lite vett han hadde fått om korleis grøda måte stellast godt, så ingen trengte svelte ut av skinnen sitt, da vettet og vanta om mitt og ditt.

Da bar de til med rov og ran, om det var noe å rane av dei andre.

Men dette vart ein livnad til å klandre — vettlausingar utan mål og plan!

For rov og ran kan gå for ei tid, men rett skal du sjå, dess lengre det lid,

han Smal-Hans kjem og tek oss tilslut — og huttetu da for gjente og gut!

Da får ein sjå det ein og kvar, at verst av alt det skamlaust var, når vettlausingskrypene fekk kravle seg opp — høgst på samfunnsstigens topp!

RARINGEN.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstige av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Meningsløs sabotasje

(Forts. fra s. 1).

Imidlertid eiendommelig desorientert:

Også når det gjelder amerikanernes bombing av Vemork, så må man gå ut fra at denne aksjon var vel overveiet, selv om den skjedde uten samråd med de norske myndigheter.

Imidlertid innrømmer han at han kritiserte bombingene, men ble overbevist av en bri-te om at den var riktig . . (!)

Såvidt vi kan skjønne bringer ikke professor Brun nye opplysninger som kan rettferdiggjøre disse angrep på norsk industri under okkupasjon. Det antas at drivfjæren til hele hans artikkel ligger i disse prosederende linjer:

Vi skylder de menn som utførte tungtvannsakksjonene og særlig alle dem som mistet livet at alle forhold om betydningen og berettigelsen av disse aksjoner blir klarlagt. Jeg håper med det jeg har skrevet iallfall å ha hjulpet til å gjøre det klart at Jungk's nedvurdering av disse aksjoner til «en meningsløs innsats» savner et hvert grunnlag.

Arkivar Helge Lindholm iler til unnsetning med en forstyrret tysker.

I Dagbladet for nr. 21 for 1959 iler så arkivar Helge Lindholm professor Jomar Brun til unnsetning bl. a. så-lunde:

«Jeg arbeidet under krigen

Vær våken!

Jeg møter ofte tidligere NS-medlemmer som finner forholdene svært bra. Det er ikke lengere noen motstand, mener de. Vi har det stort sett som før.

Selvsagt er det så helt forskjellig for de enkelte, det avhenger jo av hvilket yrke man har o.s.v.

Jeg mener at det bør advares mot å lulle seg inn i den glade tro at våre motstandere har godtatt oss som likeverdige i kampen for tilværelsen.

Mitt inntrykk er at så lenge man nøyer seg med beskjedne jobber, ofte jobber som andre ikke vil ha, da får man være i fred. Men kommer man i en stilling som kanskje en eller annen «god nordmann» gjerne ville hatt, da er de straks ute med sine renker. Jeg kjenner til endel slike tilfeller.

Videre er det i det private forretningsliv også slik at en forhenværende får lov å drive når han ikke går i veien for en av «de gode». Gjør han det, vil det på måter som man ikke ser eller hører, legges hindringer i veien. Man oppdager kanskje at noe uforklarlig skjer, men grunnen er ikke synlig.

Med andre ord: Jeg tror

som etterretningsagent i det tysklede firma «Nordisk Lettmetall» på Herøya. I juli 1943 kom det opp fra Tyskland en tysk kjemiker, dr. Haas, som det til å begynne med var vanskelig å plasere i landskapet. Det var umulig å forstå hvilken funksjon dr. Haas hadde i selskapet og hva han egentlig hadde som sitt arbeidsfelt, men hans direkte kontakter med Terboven og andre prominente størrelser ga jo grunn til en del grublerier.

For å gå rett på saken. Tungtvannserja ble senket en søndag. Mandag morgen sto jeg i gangen i firmaets kontor-brakke da dr. Haas passerte for inngående. Jeg sto med lokalavisen i hånden og spurte ham om han hadde lest at en av Hydros ferjer var sunket på Tinnsjøen. Snakk om reaksjon! Dr. Haas ble blek som et lik, sigaretten datt fra munnviken ned på golvet og han skrek ut: «Nå kommer mange tyske, holder til å rulle!»

Dette beriker heller ikke noe særlig vår viten om den sterkt filmede og bediktete tungtvannssabotasje. Dog får herr Lindholm innlagt kanskje en betimelig bemerkning hvorfor han som ekte patriot kunne arbeide i det tyske firma «Nordisk Lettmetall». Naturligvis bare for å spionere. For hvem forøvrig?

Forklaringen på tyskernes sinnsopprør er vel at affæren som ingeniør Schoepke anfører, betød et prestisjetap for det tyske Sikkerhetspoliti og at han fryktet for å bli gjort ansvarlig for det.

Hva mente Londonregjeringen om den amerikanske bombing av Rjukan?

Londonregjeringen reagerte enkelte ganger ganske norsk mot militære

Forts. s. 7.

parolene er ilive den dag i dag og at de overvåkes av dertil innrettede personer eller instanser.

Derfor er det dumt å tro at endelig er vi ferdig med «oppgjøret» og kan få leve og konkurrere på like fot med andre.

Selvsagt leger tiden alle sår, men da må det være ro slik at sårene får tid til å gro. Men våre motstandere sørger med visse mellomrom for at denne ro ikke forekommer. Rett som det er går en bølge av hets gjennom pressen hva enten det skjer ved å lage kjempereferater i månedsvis fra rettssaker mot en eller annen bølge fra konsentrasjonsleirene eller det skjer ved på det hjemlige marked å dikte opp historier i Morgenposten om de skumle nasisters fremtidsplaner.

Leo.

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Er dette demokrati?

Noe av det mest betenkelige og motbydelige ved den tid vi lever i er den gjennomførte forløyetheten og humbugen på alle områder av det politiske liv.

En skulle tro at etter hvert som menneskene lærte mere, etter hvert som skolene ble bedre og etter hvert som aviser og kringkasting nådde frem til hver eneste av landets borgere, så ville det også bli vanskeligere å føre dem bak lyset. De ville bli mere kritiske og de ville ikke lenger nøye seg med tomme slagord uten innhold.

Men, dessverre, det er ikke slik. Menneskene blir dummere og dummere, de blir mindre og mindre istand til å tenke selv, de blir plaprende papegøyer som gulper opp igjen den drøvtyggede føde som strømmer ut fra partipolitikernes propagandaverksteder.

Nå tror naturligvis alle som leser dette at vi først og fremst tenker på det tragikomiske etterkrigsoppgjøret, hvor en håndfull charlataner har fått innbildt den store flokk av gjennomsnittsmennesker som representerer den forstokkede, kompakte majoritet, at de folk som gjennom hele sitt liv har kjempet for fedrelandet er landsforredere, mens de som alltid solgte det til høystbydende er patrioter. Og det tenker vi naturligvis også på. Men det forløyete strekker sine slimete fangarmer enda lenger innover i det norske samfunns-liv, som i samfunnslivet i de andre såkalte demokratiske land.

Slikt vrøvl har naturligvis intet med virkelig demokrati å gjøre. Hvis det er noe annet enn maktsykt partivelde som ligger bak det, så er det et subtilt spill av overstatlige krefter, så durkdrevent gjennomført at det er håpløst å få noen til å forstå det i et alminnelig gjennomsnittsdemokrati av årgang 1959.

Selvfølgelig skal vi belegge våre ord og påstander med nærmere bevis og eksempler. Det er ikke vanskelig å finne noen av delene i dagens politiske Norge, som stinker slik av demokratisk forråtnelse at alle burde merke det — hvis de ikke var gjort immune gjennom års fordummelsespropaganda, som til og med ligger på et slikt nivå at den forkjetrede Goebbels formodentlig snur seg i sin ukjente grav.

La oss, naturligvis forgjeves, forsøke å skjære gjennom tåkesløret. La oss se på hva som virkelig har foregått i kongeriket Norge siden de berømmelige fedre laget sin grunnlov som med klokskap og fremsyn fordelte makten mellom konge, storting og domstoler, og siden de forbød jesuiter og jøder og annen åndsfræmmet vranglære innpass i dette land.

Hvor er det blitt av maktfordelingen idag? Det kan da umulig gå noen hus forbi at ikke alene er kongen og domstolene sjaltet ut som sideordnede maktinstanser, men også det storting som ranet til seg makten fra de to andre er nå sparket ut av maktens hynder til fordel for den overmek-tige partistat, som også Hitler og Stalin bygget sin makt på. Det er ingen vesensforskjell på disse to sterkt forkjet-rede herrer og vår egen Gerhardsen — hverken i opprin-nelse, i maktutfoldelse eller i forakt for demokratiet.

Forsåvidt er saken klar. Det komiske er bare at denne Stalins og Hitlers kollega fortsatt seiler under demokratiets flagg, mens hans spanske kommiss Franco, som også støtter seg på et overmektig parti, ikke kan nevnes i det gode sel-skap.

En må ha lov til å spørre om det er noe i veien i toppen på disse folk som belærer nordmenn om demokrati og dess-like, eller om de er bevisste falskmyntere. For det kan vel ikke være noen som tar dette med storting og valg og de-mokratisk vrøvl alverlig, når det hvergang det gjelder går etter Arbeiderpartiets og Gerhardsens hode uten at en en-gang gidder å opprettholde skinnet av de demokratiske for-

Deutsche Handels-kammer in Norwegen

Medlemsfortegnelse (Forts.)

Brødrene Aarrestad, Kolonialwa-ren engr., Stavanger.
Elling Aarseth & Co., A/S Ree-derei u. Fischfang, Ålesund.
Aas & Wahls Boktrykkeri A/S, Øvre Vollgt. 13, Oslo.
A/S Anders Aasen & Co., Agen-tur, Import Export, Rådhusgt. 8, Oslo.
O. Aavatsmark A/S, Automobilge-schäft, Fjordgt. 33, Trondheim.
Adonis A/S Konfeksjonsfabrikk, Kongens gt. 1, Ålesund.
AEG Elektricitets-Aktieselskabet, Ø. Vollgt. 11, Oslo.
AEG, Torvalm. 8, Bergen.
Ager Bank A/S, Arendal.
Agentur A/S Sigval Jacobsen, Textil- u. Kurzwarenagentur, Klengenbergt. 4, Oslo.
Agfa-Foto A/S, Fred Olsens gt. 1, Oslo.
A/S Ægir, Heringsøl, Melbo.
Bergens Privatbank, Bergen.
A/S Bergens Skillingsbank, Ber-gen.
Oscar Bergh, Eisenwarenagentur, Skippergaten 7, Oslo.
Aktieselskabet Bil, Ths. Angells gt. 3, Trondheim.

mer. Partiene berøvet Kon-gen hans grunnslovsbestemte medbestemmelsesrett gjen-nom parlamentarismen, som Scharffenberg så klart har pekt på, og domstolene som den tredje statsmakt sjaltet seg selv ut for alvor i sin med-virken til uretten fra 1945 og utover. Idag er de bare et ha-leheng til det styrende par-ti, en samling ganske almin-nelige jurister staset opp med keiserens nye klær på det at ingen skal se at de er nøkne, som sitter der utnevnt av den virkelige statsmakt: Arbei-derpartiet.

Og når det gjelder stortin-get, så har Arbeiderpartiet i saken om innmeldelsen i rustningsindustrialauget klart og tydelig sagt fra at det gir pokker i hele det parlamen-tariske grunnlag. Det akter selv å bestemme over makt og rett i dette land, uten hensyn til konge, uten hen-syn til domstoler og uten hensyn til et plagsomt stor-ting.

Men hva er så forskjellen på den Franco som vel nok sperrer de verste av sine mot-standere inne, og på den Gerhardsen, hvis parti — riktig-nok med borgerlig støtte — sperret inne en langt større presentsats borgere enn Franco har våget å tenke på i drømme?

Menneskene vil bedras!

ØSTFOLDINGER!

Vi viser til annonsen om årsmøte i Forbundets Øst-fold-avdeling lørdag 4. april. Det blir sikkert et interessant møte, som en ikke bør gå glipp av.

Dødens dynasti

Norge er som bekjent gått inn i verdens mest eksklusive klubb, «Dødens dynasti». At dette skulle finne sted under regjeringen Gerhardsen, var det ikke mange som hadde tenkt seg. Vårt medlemskap begrunnes med, at sysselset-ningen krever det. Tenk, at ordspråket: «Den enes død er den andres brød» skulle vir-keliggjøres av vår arbeider-regjering. Man tenkte alltid tidligere på en annen men-nesketype. Han med den store mage og gullklokkekjeden.

Tragikomisk er det, at am-munisjonen til Batista falt i hendene på Castro. Nå bruce den blant annet til å sky-te LO-ledere, som var tilhen-gere av det tidligere regime.

Med den politiske fortid, som statsminister Gerhard-sen og de fleste av regjer-ingsmedlemmene har, så må man bare ryste på hodet. Var det ikke noen som snakket om rustningskapitalen i sin ungdom. Den mest motbyde-lige kapital som kunne frem-manes. Og med god grunn. Alle kan være enig i, at en-hver fremstilling av krigsvå-pen bør som i Norge høre un-der Staten. For nettopp å hindre det vår regjering nå er kommet i skade for å gjø-re. Selge for å tjene penger og skaffe arbeid. Den borger-lige såkalte opposisjon fant endelig noe å henge hatten på, og morgendagen vil vise om det er noe drag i kara.

Noen utpreget skamfølelse har jo ikke politikere av noe parti. Den må de skille seg av med så tidlig som mulig. Men i dette tilfelle var det tenkelig, at hensynet til vel-gerne må komme inn. Dette er jo noe verre enn å bevilge seg selv skattefrihet, som de gjorde i fjor (mot 1 stem-me?)

Rettsoppgjøret med de lo-kale mord (norsk ammuni-sjon) fortsettes nå på Cuba, og Norge har den ære å stå som leverandør både av selve det juridiske grunnlag som av patroner. Hurra for Norge. Vi er alltid med hvor det sto-re foregår.

Gårdbruker HARALD SAUE

Da gårdbruker kaptein Ha-rald Saue på slektsgården Saue i Lier døde — gikk en norsk hedersmann bort, en mann hvis bortgang ikke bør være unevnt i Folk og Land. Han hadde vært meget be-nyttet i offentlige anliggen-der. Som medlem av Nasjo-nal Samling ved «frigjørin-gen» havnet Harald Saue på Ilebu og ble idømt fengsels-straff og stor erstatning for «landssvik». Han hadde jo hatt en annen mening om det som tjente til Norges vel, enn den herskende og døm-mende klikk hadde akkurat da. Da Quisling etter sin av-

Herr Gerhardsen var det ikke på tide at De nå tok Dem ferie? De må da snart være like trett som herr Eden. De borgerlige partier har ingen ting de skal ha sagt Dem, det er bare noen hyklere. De var jo med på oppgjøret mot eg-ne landsmenn for å redde pengesekken, som borgerska-pet og bøndene tjente på ty-skerne ved hjelp av Deres LO-arbeidere. De bør ikke trekke Dem tilbake på grunn av den kritikk De nå er utsatt for, men av skam over, at De i den grad har forrådt Deres ungdoms idealer. De begynte Deres politiske karriere, som en fiende av militærvesen, rustningskapital og krigs-al-lianser. Nå har De selv satt kronen på verket ved å gå inn i «Dødens dynasti». En-hver unnskyldning De eller Deres regjeringsmedlemmer kommer med gjør saken bare verre. Forsvinn herr Gerhardsen og gå hurtigst mulig i glemmeboken. De er dog verre nå, enn den gang Mosk-va var Deres ideal.

Det er dessverre slik, at når man har hatt makten (eller penger) lenge nok så råtner man opp. Arbeiderbe-vegelsen var meget berettiget dengang De også tok kampen opp mot uretten og misbru-ket. Men nå er alt det dun-stet bort. De og Deres var skyld i Norges okkupasjon gjennom avrustningen. De og Deres var skyld i at rettssta-ten ble undergravet. Penge-vesenet ødelagt. Nøytralite-ten avskaffet. Nå har De og Deres parti også skylden for at Norge påtar seg blodskyld i fremmed land.

Det er sørgelige saker. Men der finnes muligens noen yngre med rene hender innen Arbeiderpartiet som vil kun-ne avløse Dem, og som kan rette opp det som de gamle travere så fort forrådde, da de kom til makten.

Harald Franklin Knudsen.

sløring av visse høyforreder-ske anslag via fremmed makt mot Norge i 1932 omsider fikk godkjennelse i Stortin-get av sine opplysninger, for-søkte en av Quislings kolle-ger i siste liten å gå bakom ham. Vedkommende ble satt på plass av Saue.

Harald Saue var en av de gamle solide underoffiserer, som i stort monn har drevet verket ute på bygdene. Han var i mange år medlem av Lier herredstyre og ordfører. Medlem av Buskerud fylkes Landbruksselskap siden 1915, og Riksskattestyret siden 1929. Harald Saue var inn-valgt i en mengde tillitsverv, stortingsmann 1925 til 1933. Herunder deltok han i Mili-tærkomiteen, også som for-mann, og talte det brukne geværs linje midt imot.

A. L.

Stavisky-affæren:

De deputerte ser med angst og bønn de opprørte menneskemasser samle seg på Place de la Concorde.

Daladiers store prøve

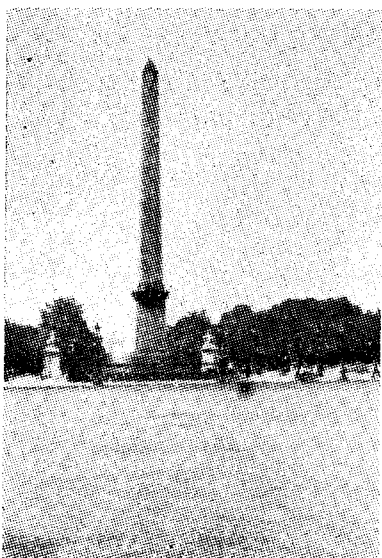
6. februar 1934. I fire uker har Paris nå vært som rystet av feber. I gatene, byens årer, ser en at hver dag bringer revolusjonen nærmere — demonstrasjonstog, opptøyer, sammenstøt. Så kommer etterretningen om at ministerpresident Daladier og hans innenriksminister Frot har avskjediget politiprefekt Chiappe og opphisselsen som har ulmet så lenge kommer til utbrudd. Om morgenen 6. februar samler folk seg foran store oppslag som er blitt klebet opp om natten, og de leser:

«Studentene! Statskuppet fra venstre fløy er umiddelbart forestående. Imorgen har vi diktaturet i sin mest avskyelige form — diktaturet av de politiske forretningsfolk og frimurerne! Regjeringen hånar nasjonen, og hvilken regjering? en regjering av tyver og forredere! Nå skal de falle som offer de i hæren og forvaltningen som har bevist sin uavhengighet og sin patriotisme!

Ved vår generasjons øre — Frankrikes nasjonalsinnede ungdom vil nå reise seg og marsjere i spissen for den nasjonale bevegelse, som vil et nytt Frankrike.

Kom alle sammen med oss ut på gaten! Skrik inn i ansiktet på disse politiske forretningsfolk, disse uslinger, disse feiginger, disse forredere, disse bedragere, at deres tid er forbi!

La oss alle samle oss tirs-

«Cleopatras nål» på Concorde-plassen.

dag 6. februar kl. 13.30 på Boulevard St. Michel».

En nyhet pisker mengden opp — igår ettermiddag har hustruen til en pariser senator fortalt i den polske ambassade at Daladier er fast besluttet på å la general Weygand arrestere. Ingen er istand til å kontrollere riktigheten av dette, men det blir trodd av alle, for det er alminnelig kjent at den beslutsomme og ansvarsbevisste general Weygand ikke står på noen god fot med Daladier. Weygand er nå generalinspektør for den franske armé, og etter marskalk Pétains tilbaketreden Frankrikes første soldat. Etter at denne regjering har rammet politiet i Chiappes person, vil man nå — slik slutter man i opphissede debatter — treffe arméen i Weygands person. I sannhet, dette er revolusjonen, statskuppet fra venstre fløy!

Gatene er allerede svarte av mennesker. De strømmer sammen fra alle kvartaler, og de har et eneste mål: Concordeplassen, fra hvilken den nærmeste Seinebro fører direkte mot deputertkamret. A samles her er av skjebnesvanger betydning, for her gjorde allerede en gang et folk i oppstand avregning med sin regjering, dengang 21. januar 1793.

Også dengang sto det tusenvis av mennesker på den plass som da ikke het «Samholdets plass» (Concorde), men «Revolusjonsplassen». Men østsiden hvor idag Tuilerie-haven befinner seg, var dengang oppfylt av den franske konges slott, det som ble stukket ibrann under urolighetene i året 1871. Foran dette slott, ikke langt fra det nåværende marineministerium hevet guillotinen seg på et podium og denne grå morgen skulle Ludwig XVI miste livet her.

Langsamt ruller vognen frem som bringer kongen fra fengslet i Temple. Foran og bak kjører det kanoner. Da kongen stiger ut, kaster han et blikk omkring seg. Han ser kanoner kjørt opp ved skafottet og rundt omkring alle steder bevegde menn — det var oppmarsjert i alt 40 000. Kongen ble møtt med taushet, og knektene til bødlen Sason trådte hen til ham for å binde hendene hans. Han vegrer seg og han

vil heller ikke ta av seg frakken. Så snakker presten som følger ham i stillhet med kongen og han føyer seg i det unngåelige. Men han blir opphisset og hans mektige bourbonersansikt er rødt av vrede. Så går han opp trinnene til skafottet. Da han står der oppe, går han hurtig hen til kanten og roper ned: «Franskmenn, jeg dør uskyldig i — —». Da begynner på et tegn av general Berruyer hundre trommeslagere å tromme og i drønnene fra kalveskinnene drukner kongens stemme. Klokkene 10 kom kongen til plassen og tyve minutter senere viste bødlen triumferende hans hode til mengden. Han var den første som falt her og han ble fulgt av 2800 — — —

Det er 141 år siden dette. Concorde-plassen er blitt til en av de vakreste plasser i verden. Malerne har påny og påny forsøkt å trylle frem den egenartede atmosfære som hviler over denne plass. Triumftog og troppeoppmarsjer har gått over plassen. For Frankrike har imidlertid plassen også en annen betydning, den at det her har flytt blod. Og over menneskemassen som har samlet seg her 6. februar 1934 svever truende «Tigrens», den gamle Clemenceaus ord: «Det blir visst ikke bedre i Frankrike før det igjen har flytt blod på Concorde-plassen».

Mens folket samler seg her, går på den annen elvebredd de deputerte til Palais Bourbon, kammerets bygning. Ingen som har overvært dette møte 6. februar 1934 vil noensinne glemme det —

Deputertkamret er forvandlet til en sann festning. Alle tilganger, broene, de brede kaier på Seine-bredden, de trange gater som fører til plassen foran Palais Bourbon, er avsperrt og en slipper bare gjennom med spesielle legitimasjonskort til tilhørrergalleriet. Sterke politioppbud behersker de mennesketomme gater og dertil også hele kompanier av soldater. De har koblet geværene i gaten og står i beredskap. Dertil beredne patruljer og på de større plasser panservogner.

I korridorene i deputertkamret, i trappene, i de små saler hvor de deputerte venter før møtet hersker det stor opphisselse. De radikalsosiale, det parti som Daladier støtter seg på og som har levert ikke mindre enn syv av ministrene og noen statssekretærer, forsøker å se mest mulig tillitsfulle ut. De forsikrer (Forts. s. 6).

Place de la Concorde

Argentinasbrev:

Peronistfagforeningene får støtte av kommunistene

Og også mange av republikkens guvernører motsetter seg presidentens harde hånds politikk mot arbeiderne

Buenos Aires i mars.

«Welcome home, mister Frondizi!» skrev den ytterliggående nasjonalistavisen Azul y Blanco ved presidentens hjemkomst fra USA-visitten. Dette blad betegner ham som en politisk handelsreisende og kommer med de skarpeste utfall mot presidentens påståtte transaksjoner i De Forente Stater. Presidenten holdt for en tid siden en tale og kom da inn på disse angrep. Man sa da at hans reise var en ren vennsapsvisitt som ble foretatt ut fra de høyeste nasjonale idealer, og nasjonens president har hverken offentlig eller privat inngått noen som helst finansiell operasjon eller avtaler forbundet med militære pakter. Visitten omfattet dessuten også Peru, Ecuador og Chile.

Frondizi erklærte videre at det nå bør bli slutt på den argentinske hovedstads fordeler fremfor resten av landet. Utnyttelsen av landets rikdomsmuligheter er konsentrert til det ytterste i en radius av 300 km. rundt Buenos Aires. Presidenten forsikret at staten vil gi sin absolutte støtte til de foretagender eller initiativrike menn som vil gi seg i kast med å utvinne de enorme rikdommer i det indre av landet. Hvis en industrimann bestemmer seg for å oppføre sitt etablissement f. eks. i Patagonia, La Roja eller Santiago del Estero, så vil han få viktige skattelettelser og utstrakte kreditter fordi hans aksjon bidrar til de forsømte soners fremgang.

Med hensyn til fagforeningenes status sa presidenten at alle forholdsregler som er tatt på dette område vil bli opprettholdt inntil enhver fare for uromomenter er over. Disse forholdsregler består av mobilisasjoner, intervensjoner, inhabilasjoner av ledere og suspensjon av fagforeningsloven. Hverken pris eller

lønnsnivå vil bli frosset, og høyere produksjon er en betingelse for lønnsstigning.

«De 62»s provinsielle avdelinger har ellers vært samlet til landsmøte i Cordoba med deitakelse av representanter for kommunistene og «de 32». Det ser ut for at kommunistforbundene er villig til å underordne seg «de 62» for således å skape en slagkraftigere organisasjon, men «de 32 demokratiske» foreløpig betakker seg for selskapet. Deres ledere opphevet disse fagforeningers deltagelse i den store generalstreiken i januar på betingelse av at fagforeningsloven ble suspendert. Den unge arbeidsminister, Alende, har forøvrig som en konsekvens av streiken gått av. David Blejer er utnevnt til ny arbeidsminister.

I de politiske korridorer ryktes det at flere av republikkens guvernører så å si befinner seg i åpen rebell mot presidenten for den harde hånds politikk som han har pålagt arbeidermassene. Celestino Gelsi, guvernøren i sukker-provinsen Tucuman, gjør ingen hemmelighet av at han har stilt seg i spissen for en bevegelse blant guvernørene som arbeider med å få istand en forsoningspolitikk og gjenoppbyggelse av den personlige kontakt mellom statens øverste leder og «de 62»s representanter. Konfrontert med ryktene om at han fører en ren opposisjonsgruppe imot presidenten svarer Gelsi benektende. «Men», sier han, — «jeg har derimot meget imot den holdning som flere av presidentens medarbeidere har inntatt. Jeg tror ikke de samarbeider med ham i den rette ånd». Gelsi mener med dette sannsynligvis først og fremst innenriksminister Vitolo som er den direkte ansvarlige for politistyrkenes aggressive og provoserende innsats i streikekonfliktene. nå sist ved statslakteriet de la Torre. Innenriksministeren anses som regjeringens sterke mann og den harde hånd personlig. Man mener også at han den senere tid har vist betenkelige tendenser i retning av maktspirasjoner, og det tales da også med ganske stor sikkerhet om at guvernørene, regjeringspartiets blokk i kongressen og partiets president, Garcia, vil fremme et krav om Vitolos

(Forts. s. 6)

Konrad Sundlo:

«De får vide som jagende falk»

Noregs-veldets menn og deres etterkommere

«Gammelkarene hadde nasjonalfølelsen i orden — — —»

Da Vidkun Quisling for nå en menneskealder siden, trakk opp linjene for «Nasjonal Samling»s virke, var noen av hovedpunktene i hans program gjenreisningen av nasjonens fedrelandsfølelse og forsvarsvilje, to ting som hører nær sammen og uten hvilke et fritt folk ikke kan bestå.

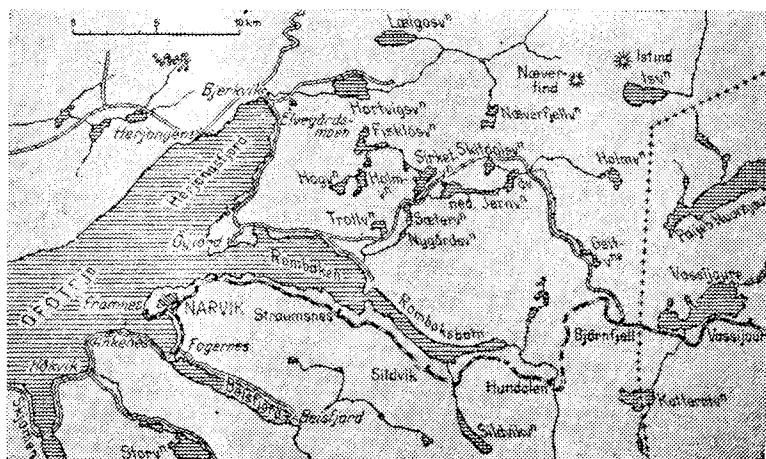
Quisling satte seg her en kjempeoppgave da hans landsmenn hverken hadde fedrelandsfølelse eller forsvarsvilje. Fedrelandsfølelse? Slikt noe var man jo vokset ifra. Man var blitt fremskrittssvennlig, internasjonal og fornuftig, så der var aldri noen øyeblikkelig begeistring når «Ja, vi elsker» tonet ut over forsamlingen. Derimot var det nok av forsiktige øyekast for å titte etter om noen var så modig at han våget ta seg av hatten.

Forsvarsvilje? Den hadde vi ikke hatt siden vikingetiden, for den kan bare finnes blant folk som tenker ut over landets grenser. Men slike menn var det ikke mange av her i Norge, hvor små mennesker med små horisonter utgjorde den store masse. Danskene hadde jo under fire-hundre-års natten vennet sine norske undersätter av med å tenke lenger enn til København hvor okkupasjonsmaktens ledelse satt. Jeg sier uttrykkelig okkupasjonsmakten, idet den såkal-

te forening med Danmark besto i at Norge hadde dansk administrasjon og danske garnisoner som «sørget for ro og orden». Og sproget — iallfall innen administrasjonen og blant såkalte «fine folk» — ble dansk, slik som okkupasjonsmakten ønsket det. De bør huske på denne fire hundre års okkupasjonen alle disse som skråler over de forferdelige 5 årene da tyskerne var her og viste oss hva en disiplinert hær er for noe.

Men i det gamle Norgesveldets tid lå det ikke fremmede garnisoner her i landet, heller ikke hadde vi utenlandske futer her. For den tids nordmenn sørget for å holde huset rent for utøy. Les Snorres beretning om slaget ved Svolder og dere

(Forts. s. 8).

Narvik-området

Slik opererer Sovjets virkelig farlige agenter

Vi gjenoppfrisker saken mot Roosevelts rådgiver - Alger Hiss

Whittaker Chambers avslørte de intellektuelles spiontjeneste i USA for den røde verdensmakt

Da Vesten i Jalta ga opp seg selv for å få has på Hitler sto en av Roosevelts nærmeste medarbeidere, sovjet-spionen Alger Hiss bak presidentens stol og bokstavelig blunket til sin herre og mester — Stalin — som han hadde spionert for på det høyeste plan i USA's administrasjon, hvilket Hiss fortsatte med inntil han i 1949 ble dømt til 5 års fengsel for mened.

Det er all grunn til å anta at lignende ting foregår i Norge i dag. Men her mangles totalt en Whittaker Chambers. Er norsk overvåkingstjeneste først og fremst opptatt med å registrere fhv. medlemmer av Nasjonal Samlings gjøren og laden? En og annen gang nedlegges dog en Asbjørn Sunde, som har utlevert til russerne noen børsemaker- og deothemmeligheter, som de formodentlig kunne skaffet seg rede på via legale kilder! Utløste Sundesaken og norsk Gestapo en homerisk latter i Krem!

Det er selvsagt at alle stormakter spionerer og skaffer seg agenter, f. eks. i Norges statsapparat og overalt i samfunnets vitale deler! Det er ikke dette «naturlige» forhold Folk og Land vil rette kikkerten mot. Ved nærværende belysning av Chambers' berømte og i Norge — unntatt Farmand — såvidt sees fortiede bok «WITNESS» — ønskes oppmerksomheten skjerpet når det angår vitale forhold idetheletatt, forhold som det i Norge — med Dagbladet i spissen — i den grad strøes sukker på at vårt land sannsynligvis blir erobret ved hjelp av rikstelefon, etterat visse personer har fått seg

garantert sin personlige sikkerhet og antagelig fortsatte behagelige omgang med Statskassen — inntil videre?

Moderne kjempeversjon av trojanerhesten.

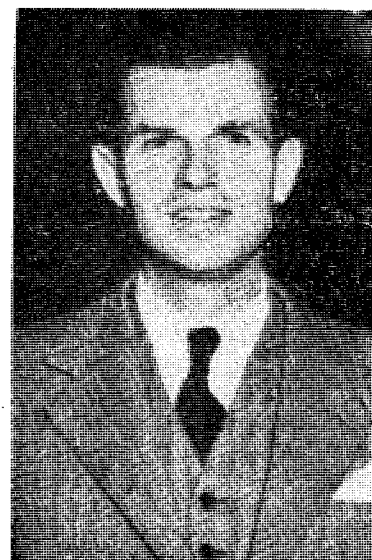
Signaturen o-jh skrev om disse ting i en artikkel i Farmand: «Vitnesbyrd mot tiden» bl. a.: «La det med en gang være sagt at når det gjelder beretningen om den rolle han selv spilte, virker Chambers helt troverdig. «Witness» levner ingen tvil om at den er en autentisk beskrivelse av den moderne kjempeversjon av Trojanerhesten, nemlig Krem's 5-kolonnevirkosomhet. Det er virkelighet og ikke melodrama, Chambers beskriver, når han sier at Sovjetagentene ennå «ikke satt i statsråd, men det var ikke svært langt fra».

Enda et som fremgår tydelig er at denne infiltreringen av det amerikanske statsapparat helt til tops ikke skyldtes usedvanlig flinke 5.-kolonister, den var en naturlig konsekvens av «det politiske klima . . .». (Just det samme klima har vi i Norge: den livslange flukt mellom standpunkter).

Hvem er Alger Hiss?

Dette er et spørsmål som ikke vil bli stillet i NRK's spørretime, for en viss årsaks skyld. Alger Hiss var en av de mest lovende unge utenrikspolitikere i USA under krigen. Han var Roosevelts personlige utsending da FN's charter ble undertegnet i San Francisco, og var med Roosevelt som hans rådgiver både til Jalta og til Teheran. Man kan tenke seg hans «råd». Alger Hiss ble verdensberømt da han ble bskylt for å ha drevet spionasje for Sovjet i tredveårene. Han ble dømt til 5 års fengsel, ikke for spionasje, men for mened, som var sammenknyttet med hans løgnaktige benektelse av hans 5.-kolonnevirkosomhet i USA's statsapparat. Saken vakte oppsikt fordi Hiss ved arrestasjonen var direktør for Carnegiestiftelsen for internasjonal fred.

Alle venstreorienterte — skrev Farmand — reagerte verden over, som på kom-

Alger Hiss.

mando, på Hiss-saken, akkurat som på den avdøde Mc Carthy. Desverre opptrådte ikke denne alltid så silkebløtt — men det betyr ikke at hans advarsler — NB ikke mot den russiske kommunisme — men mot dennes lumske infiltrasjon i det amerikanske statsapparat med krig og revolusjon for øye — ikke var påkrevet. Disse to saker ble i alle Dagblad-kretser verden over slått sammen. Satte man et spørsmålstegn ved Hiss, ble man ikke bare regnet som «reaksjonær», men som macCarty-tilhenger. Hiss's gamle tilhengere har forsøkt å sette martyrkronen på ham. Sannheten er at sympatien verden over — særlig hos venstreintellektuelle — var helt på Hiss's side. Det var bare de få sovjetskeptikere som var i tvil.

Men dømt ble han, og etter omhyggelig behandling av de forskjellige domstoler. Retts-saken var — som vi skal se dels på grunn av ordduelleue, dels på grunn av all konspireringen.

*

Den som avslørte Hiss var Whittaker Chambers hadde vært undergrunnskommunist, men vendte om. Hovedbevisene i saken

(Forts. s. 8).

Whittaker Chambers

Slik opererer Sovjets agenter Stavisky - affæren

(Forts. fra side 5).

var en mikrofilm som Chambers hadde gjemt i et gresskar, og en Woodstock-skrivemaskin som beviselig hadde vært i Chamber's eie og som Hiss hadde skrevet rapporter på, og som derfor viste — hva Hiss benektet — at de hadde hatt forbindelse med hinanden.

Hvorfor trekke fram Alger Hiss-saken idag?

Fordi det som i lengre tid har foregått bak kulissene i Norge gjør dette påkrevet! Enhver som betrakter utviklingen i Norge, hvor publikum forsettlig av opinionsmakere trekkes etter nesen til temaer som kan virke avledende og dulmende — vet at et grundig studium av Hiss-saken sett gjennom den trenede og idealistiske undergrunnsmann Chambers briller — er i høyeste grad aktuelt, men sannsynligvis i seneste laget!

Whittaker Chambers forteller at de store, illegale sovjetutsendinger i USA lo seg nesten ihjel av det amerikanske kommunistparti. Ingen spion måtte ha det ringeste med partiet å gjøre, og måtte helst leve et så borgerlig og mondent samfunnsstøtte-liv som overhodet mulig.

Den amerikanske forfatter Howard Fast forteller litt om miljøet i en skildring i tidsskriftet «Prospectus».

Fast hadde deltatt i en fasjonabel soaré i en elegant leilighet i Park Avenue på Manhattan. Han hadde sluttet seg til det kommunistiske parti i 1943, vant Stalinprisen i 1953, men meldte seg ostentativt ut av partiet full av avsky etter den russiske intervensjon i Ungarn.

Fast forteller så litt om noen av de sjarmerende gjester i den store fest. Vertinnen, en kvinnelig millionær, ville ikke snakke med Fast fordi «hun betraktet meg som en renegat». En fhv. barkeeper, som nå er rik og eier en rekke restauranter, skjeltet ut en av Fasts gamle kommunistvenner og ropte: «Forreder, opportunist, overløper». En pengeutlåner og millionær kalte en annen gammel kommunist for «en lus og en FBI-agent».

En kvinne i en 5 000-dollars minkkåpe forsikret Fast: «Det finnes bare én vei som er den rette, en eneste vei. Vi må ha borgerkrig og barrikader, og arbeiderne må kjempe og dø til blodet renner som vann i gatene».

En forretningsmann, med en dukkeaktig kone, som bar smykker til en verdi av 10 000

dollar, raste mot Fast og sa: «Hva betyr det at 25 000 mennesker døde i Ungarn. Vi må betale litt for den slags. Du er feig. Feig. Feig».

«Jeg ville nøle med å beskrive slike scener i en novelle», skriver Fast. «Det kan bare rettferdiggjøres fordi de er sanne. Det dreiet seg bare om en håndfull mennesker i en leilighet på Manhattan, men rundt omkring i hele landet finnes der salongradikalere, lyserøde «fredspartisaner» og allierte av arbeiderklassen i sine minkkåper som gråter over at folk som jeg har forrådt den hellige, kommunistiske sak — men nå vet jeg iallfall hva jeg har trukket meg tilbake fra».

Forrederiets stille arkitekter.

Fra Krister Kuylenstiernas bok «Allt är guld som glimmar» henter vi følgende: «Den såkalte Hissprosessen i USA vakte berettiget oppmerksomhet hos den lille del av menneskeheten som ikke aldeles manglet evne eller lyst til å reflektere. Av rettsforhandlingene fremgikk nemlig at en håndfull menn i årene 1930 frem til 1952 og som ofte innehadde tilsynelatende ubetydelige eller ikke offisielle eller lite synlige poster innen USA's regjeringsapparat — har hatt så godt som helt frie hender til å drive en særlig skjebnesvanger virksomhet, ja, en virksomhet som allerede har hatt og enda mer kommer til å få betydning for hvert eneste levende individ på denne planet. Med få unntagelser er disse menns navn fortsatt ukjent for almenheten, tross for at det er gjennom deres arbeid at Kina med sine hundrevis av millioner mennesker er blitt prisgitt kommunismen, og 60 millioner europeere til Moskva.

Med en liten omskrivning av Churchills glimrende uttrykk skulle man kunne si at aldri har så mange blitt utlevert til så få og så ukjente menn.

Hiss hadde i lang tid før han hadde fått sin stilling i Carnegieinstituttet med en skattefri årslønn av 20 000 dollars, og etter at han hadde sørget for at FN's statutter kom til å inneholde den vetorett som etterpå har gjort det mulig for Russland å blokere all aktiv utenrikspolitikk fra USA's side — vært kjent av det hemmelige amerikanske politi, FBI, av Naval Intelligence og av den avdeling i det amerikanske utenriksdepartement som befatter seg med personer av tvilsom lojalitet».

Til og med fhv. utenriksmi-

nister Byrnes ga tidlig uttrykk for visse mistanker angående Hiss. Og i sin bok «Presidents Who have known me» uttaler George F. Allen sin forbauselse over at Hiss våget å opptre med en slik freidighet i sine manipulasjoner ved San Francisco-konferansen, selvom han hadde posten som dens generalsekretær.

I neste artikkel gjengis den dramatiske Hissprosessen fra Whittaker Chambers bok, som er blitt karakterisert som en av de største selvbiografier verdenslitteraturen på høyde med «De besatte» av Dostojevsky.

Potemkin.

Argentinaabrev:

(Forts. fra s. 5).

avgang ved første leilighet.

Guvernør Gelsj anser freden i fagforeningene for å være det viktigste spørsmål i landet for øyeblikket og han kontakter daglig «de 62» under sitt Buenos Aires opphold og ellers så ofte han har anledning til det. Den 19. kom UCRI's partipresident, Alfredo Garcia, ambassadør Paul Damonte Taborda og guvernørene fra provinsene Buenos Aires, Mendoza, Tucuman, San Juan, Chaco, Salta, Santa Cruz, San Luis og Misiones sammen med flere peronistiske fagforeningsledere på Hotel Castelar i Buenos Aires. Forsamlingen varte til kl. 5 morgen uten at offentligheten har fått vite noe positivt om forhandlingenes art. Den kjente politiker og presse-mann, Damonte Taborda, hega seg deretter til dr. Frondizi for å meddele ham det forløpne. Senere møttes så Taborda, Garcia og guvernørene i Casa Rosada med presidenten.

Damonte Taborda var det store lys og mannen av format under den revolusjonære okkupasjonsepoke. La oss derfor i grove trekk presentere ham. Han kjempet utrettelig mot Peron gjennom mange år og deltok aktivt i frigjøringsrevolusjonen i 1955, men så snart han ble klar over at denne var en strandet og forrådt revolusjon som omvendtes til en kontrarevolusjon imot folket, tok han kampen opp på ny med sin skarpe penn, den som «Times» karakteriserer som «symbolet på det beste — og det verste — i argentinsk presse». Som deputert har han i kongressen i sin tid forlangt rettergang mot to presidenter for politisk svindel. Han har overlevd minst tre dueller og er kanskje den journalist her i landet som har gjennomgått fiest prosesser, stengninger,

(Forts. fra s. 4).

om og om igjen at det ikke er noen fare. Alle forsiktighetsregler er truffet, og det vil ikke lykkes demonstrantene å trenge frem til deputertkammeret. Den personlige sikkerhet synes å være det viktigste for dem. Herr Mistler, en av de nybakte ministre og en venn av Daladier går seierssikker gjennom myldret av opphissede menn. Han er 34 år gammel, skuespillforfatter og meget begavet musiker. Nå er han handelsminister i den franske republikk. «For Guds skyld, herr minister, hvorledes skal alt dette gå?!», sier en til ham og han svarer strålende: «Hva for noe da? Regjeringen er sikker på et flertall på 300 stemmer!» Herr Mistler har ennå ikke forstått at Frankrike befinner seg i en tilstand hvor det ikke lenger spiller så stor rolle med flertallet ved en avstemning.

Så lyder klokken som kaller de deputerte til møtesalen. Salen er som ladet med spenning da de nye ministre trer inn. Alle ser på de menn som nå har Frankrikes skjebne i sine hender. Som førstemann trer Daladier inn — grå som bly i ansiktet og med spente trekk. Hans dystre blikk glir langs rekken av deputerte. Han søker tilslutning, understøttelse, hjelp, men han møter bare fiendskap. Ikke en hånd rører seg hos sosialistene, til ære for hvem han har ofret Chiappe. Ikke en hånd rører seg hos høyre, til ære for hvem han har bebudet nedsettelse av en undersøkelseskomisjon i Stavisky-affæren. Også innen hans eget parti er bifallet magert. Det er også mange blant dem som må frykte for denne kommisjonsundersøkelse og som nå bærer nag til Daladier for at den kommer istand. Da Eugen Frot, innenriksministeren viser seg, klapper også sosialistene. Da han har budt opp militær mot høyreforbundenes demonstrasjoner, er han i dag deres mann.

Nå står Daladier på talertribunen. Han vil redegjøre for de retningslinjer regjeringen tenker å følge i sin innenriks- og sin utenrikspolitikk. Han blir møtt

forvisninger og vepnede overfall p. g. a. utøvelsen av sin pressevirksomhet. Det er fra peronisthold sagt at gorillaene brakte Damonte Taborda hele folkets kjærlighet på et gullfat da de tok ham til fange for hans forsvar av Eva Peron. Dagen før Frondizis makttovertagelse ble Damonte Taborda idømt fengselsstraff og mulkt for overtredelse av det beryktede dekret nr. 4161. Senere ble han på foranledning av gorillablokken innen UCRI stilt for en partiaeresrett og fratatt heder og verdighet for sitt varmhjertede forsvar av de besei- rede. Frondizi reagerte på denne utfordring med å utnevne Damonte Taborda til ambassadør.

med slik piping og slike ville skrik at han nesten ikke kommer til orde. Da presidenten møysommelig har skaffet ham litt ro, lykkes det ham å lese innledningsordene til erklæringen, men da han snakker om Stavisky-affæren og han sier at det bare dreier seg om «enkeltmenns feil» og «dagligdags bedragerier», bryter spetaklet løs for alvor, voldsomere enn før. Blek, med brystet mot talerstolen og med hendene krysset på ryggen som om han skulle være bundet, står Daladier der og ser hjelpeløst ut i den opprørte sal.

Deputerte som kommer sent til møtet bringer dårlige nyheter med seg utenfra. Mengden i gatene blir større og større for hvert kvarter. Mange deputerte løper ut og speider fra kammerbygningens lille balkong, som ligger på hjørnet av Quai d'Orsay og Boulevard Saint Germain, over mot Concorde-plassen på den annen side av elven. De ser at den kjempemessige plass allerede er svart av mennesker. Mellom dem og mengden derover, som vil ha fatt i de deputerte, ligger Seinebroen, som er besatt av politi og militære. Mens de står der i vintermiddagens tidlige dunkelhet med frakkeknappene slått opp, spør de deputerte seg fryktsomt: «Kan demonstrantene komme gjennom?» Og de skjelvende deputerte ser seg allerede grepet av mengden og kastet i Seinen —

«KOMMUNISTEN NASSER»

De norske aviser har nå helt siden Suez-krisen ikke opphørt med å fortelle sine langmodige lesere at Nasser er Moskvas mann og en farlig kommunist. Men plutselig har pipen fått en annen lyd. Det viser seg å være riktig det Folk og Land har skrevet den hele tid: at Nasser er den eneste garanti mot den kommunistiske infiltrasjon i araberstatene. Grunnen til at disse som har litt tungt for det nå ser sannheten, er at den som ble heiet opp som den store demokratiske motkandidat til Nasser, Iraks general Kassem, har kastet masken helt og bekjent seg som kommunistenes mann. Han og også Krusjtsjov kommer nå med like kraftige utfall mot Nasser som de norske utenrikspolitikere i aviser og storting gjorde før.

Annelise Parow

TANNINNSENING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

S.

Averter i

FOLK OG LAND!

Meningsløs sabotasje

(Forts. fra side 2).

og sabotasjetiltak mot det okkuperte Norge. Disse reaksjoner utgjør kanskje statsminister Nygaardsvolds og kollegers beste ettermæle den dag sindene er falt mer til ro over disse spørsmål. Den dag det blir tillatt å fortelle sannheten om dette tragiske avsnitt i Norges historie. Stortingspresident Oscar Torp sa spontant og ærlig i et bevisopptak i o.r.-saksfører Brynjulf Viks erstatningssak mot staten:

Vi hadde for øye at vi måtte stille oss slik at ikke Norge ble ødelagt, at det ble noe å få igjen. Omtrent slik falt hans ord.

Takket være Paul Hartmanns bok «Bak Fronten», side 139 får vi vite fra regjeringskonferanse 23. november 1943 hva den norske regjering mente om amerikanernes bombing av Rjukan. Hold dere fast:

«I regjeringskonferanse i dag ble saken om bombing av Rjukan m. v. behandlet. Enstemmig sterk misfornøyelse med amerikanerne, som ikke holdt avtalen om å underrette de norske myndigheter før det foretoks bombing av mål som uttrykkelig var angitt som dem der ikke skulle bombes før etter nærmere avtale. Blant disse var Rjukan. Det ble referert uttalelser fra andre som inneholdt mistanke om at amerikanerne hadde gjort det av foretningmessige hensyn. Amerika har nå opparbeidet en veldig kvelstoffindustri og må innrette seg på eksport, og det har da vært mistanke om at amerikanerne ville rydde en konkurrent av veien».

Ingeniør E. Schoepke: Sprengningen på Vemork uten krigsbetydning.

Avdøde konsul og ingeniør E. Schoepke har i årenes løp, også under okkupasjonen viet disse saker inngående studium. Vi gjengir fra hans fremstilling til READERS DIGEST, i anledning dennes røverhistorie om «11 nordmenn stjal Hitlers atombombe». Schoepkes utredning er sendt alle impliserte og mange ganger offentliggjort uten at noen har tatt til motmæle. Ingeniør Schoepkes spiker gjennom sabotasjeløgnens likkiste ser slik ut:

Etter fagfolks undersøkelser er det offentlig uttalt og av ledende politikere bekreftet at senkningen av ferjen Hydro og sabotasjesprengningen på Vemork natten 28/2 1943 var helt uten krigsbetydning. — Med de første USA-tropper kom allierte vitenskapsmenn til Tyskland og konstaterte at tyskerne slett ikke arbeidet med en atombombe men med en atomenergimaskin og at de allerede i begynnelsen av

1943 hadde innstillet den videre utvikling, fordi tysk industri på grunn av krigens øvrige krav og bombingens innvirkning ikke var istand til å løse en slik gigantisk oppgave så lenge krigen varte. Tyskerne hadde tungtvann nok i Tyskland, hvorfor de tyske vitenskapsmenn ikke brydde seg om at de 9 av ca. 37 000 elektrolysører på Vemork var sabotasjesprengt. De øvrige ca. 37 000 elektrolysører fortsatte med konsentreringen av tungtvann og Norsk Hydro bygget straks frivillig 18 nye spesialelektrolysører, utbygget uforstyrret tilleggsapparater og fullførte nye tungtvannsanlegg på Såheim og Notodden som allerede var begynt med konsentrasjonen av tungtvann.

Norsk Hydro var aldri blitt tvunget av tyskerne men hadde frivillig i to kontrakter av sommeren 1940 og høsten 1941 avtalt hurtigst mulig å levere 1500 og 5000 kg. tungtvann og hadde dertil utvidet kapasiteten til det 50-dobbelte med innsats av all energi, omfattende hjelp fra andre bedrifter, teknisk viten og et nytt hemmelig patent samt mange millioners kapitalutlegg som tyskerne skulle refundere med betalingen for disse to kontrakter. Men primo aug. 1943 annullerte tyskerne de videre leveringer og betalte alle Hydros utlegg med stor fortjeneste. Hydro demonterte de 18 nye elektrolysører på Vemork for å gjøre det klart for sabotørene at tungtvannleveringen var avsluttet.

Senkningen av «Hydro» uforsvarlig.

Der fantes aldri større mengder ferdig tungtvann på lager i Norge. Så snart 20 kg. var ferdig ble de straks sendt som alminnelig handelsvare fra Hydro til Tyskland uten tysk kontroll eller beskyttelse i Norge. Så liten krigsbetydning hadde disse leveranser. Derfor var det heller ikke ferdig tungtvann på ferjen Hydro da skipet ble senket ved uforsvarlig og hensynsløs sabotasje i februar 1944 med tap av 28 menneskers liv. Det var bare en åpen jernbanevogn ombord med 16 fat med kalium uten noensomhelst tysk bevoktning og uten krigsbetydning.

Alt vann inneholder tungtvann med ca. 1 del i 5600 deler alminnelig vann. Denne kaliluten hadde passert de fleste elektrolysører og inneholdt derfor tungtvann i forskjellige konsentrater, mest under en pst., men noen fat med høyere konsentrater. Men intet av så høy konsentrasjon at det kunne brukes til atomenergiutvikling hvortil det kreves en

renhet over 99, 9 pst. Tyskerne hadde ikke apparater og heller ikke tilstrekkelig likestrøm og erfaren betjening tilovers for å opparbeide kaliluten til et for atomenergiutvikling brukbart tungtvann.

Nok med en skje olje!

Dertil kommer at de fat som inneholdt de høyeste konsentrater ikke var helt fulle og derfor fløt opp og ble berget av tyskerne. Vedkommende åpne jernbanevogn med fatene sto uten tysk bevoktning på Rjukan jernbanestasjon fra lørdag ettermiddag natten igjennom til søndag morgen inntil den ble sendt med toget til ferjen uten tysk bevoktning. Sabotørene kunne uten fare ha gjort kaliluten ubrukelig ved tilsetning av en skje olje pr. fat, enten der på stasjonen eller mens eller før fatene ble fylt. Slik forurensning og uskadeliggjørelse med olje hadde sabotasjeledelsen i London anbefalt. — Alt dette visste den ingeniør som sabotørene tilkalte om aftenen før sprengningen av ferjen.

God sportsprestasjon, men ...

Marsjen frem og tilbake fra den betydningsløse sabotasjesprengning på Vemork natten til den 28/2 1943 gjennom kløften ca. 600 m bortenfor var en glimrende sportsprestasjon, men det øvrige var uten fare. Tyskerne bevoktet ikke elektrolyseanlegget men kraftverket ovenfor likesom alle andre større kraftverk av den store elektrolysebygningen. — Det var ikke generaloberst von Falkenhorst ved Wehrmacht men Terboven og hans politimed bare en brøkdel av den nevnte mannskapsstyrken som grep inn etterpå, ikke fordi de tyske vitenskapsmenn ønsket det, men av prestisjehensyn.

Hvorfor ble Norsk Hydros anlegg på Herøya bombet den 24/7 1943, samtidig med de nye aluminium-magnesiumanlegg ved siden av? Fordi Hydro med 70 millioner kr., sin tekniske stab, nye metoder etc. i samarbeide med I. G. Farben-Industrie og Hermann Görings Bank der Deutschen Luftwaffe hadde bygget disse krigsviktige bedrifter. Og så ble Rjukan fabrikk smadret av 162 bombefly og Vemork kraftverk bombet av 18 fly d. 16/11 1943, ikke for tungtvannets skyld men fordi Hydro fortsatt hadde levert kvelstoff til Tyskland og de tyskesatte områder til fremme av tysk matforsyning og til avlastning for den tyske sprengstoffindustri. Hydro hadde fortsatt produsert mest mulig kullsyreis som muliggjorde tyskernes ferskfisktransporter til militær og sivil forsyning for å unngå en hungerkata-

Med Quisling i verdensrommet

(Forts. fra side 1).

Marxistene sier at det tusenårige rike skal skapes her på jorden, men de vil lage det materielt, på den dialektiske materialismens grunnlag.

Men det som er redningen for verden, det er å få det åndelige grunnlag for dette praktiske Guds rike.

Jeg mener at jeg har erkjent og arbeidet for dette nye Guds rike, og det er det som har drevet meg, sammen med min fedrelandskjærlig og min pliktfølelse.

Man kan dømme meg om man vil, men man tar dermed en blodskyld over det norske folk».

Quisling mener at livet hører Universet til, og at det er oppstått i Universet.

På hvilken måte livet er kommet fra den ene klode til den annen, må det være vitenskapsens sak å utforske. Om livet er kommet i raketter eller i flyvende tallerkner eller på bitte små kloder som har struktur som en nøtt, ja det må fremtiden vise.

For oss er det nok at vi får en helt ny og sann livserkjennelse, som forteller oss det vi alle ser, at ikke alle mennesker er like. Antagelig er de forskjellige raser kommet hit til jorden fra forskjellige steder og til forskjellige tider. At det er galt å blande disse rasene sammen er først oppdaget av jødefolket. Og rasteorien er grunnlagt av Moses. Siden har den fulgt jødefolket i alle disse år. I første Mosebok 24. kap. 3. vers sier Abraham til sin tjener: «Du skal ikke la min sønn ta seg en hustru av døtrene til kananitterfolket som jeg bor iblant, men du skal dra til mitt eget land og til min slekt og hente en hustru til min sønn Isak».

Siden blir denne teori gjentatt slekt etter slekt århundreder nedetter til vi igjen treffer på den i en for jødene skjebnesvanger tid under babylonernes herredømme.

I Esras bok står det i vers 10. «I har båret eder troløst ad og tatt fremmede kvinner til hustruer», og videre: «Skill eder fra andre folk her i landet og fra de fremmede kvinner».

Quisling mener at de nor-

diske folk bør gjøre på samme måten. Han mener at alle nordiske folk bør holde sammen. De bør lære å kjenne sin egenart og søke tilknytning til de nordiske betonte krefter i Universet. Han mener at det nordiske arvestoff er kommet utenfra og at det er plantet på jorden og at det har den historiske misjon å være med å skape Guds rike på jorden.

Han mener også at bolsjevismen er dette rikes motpol, fordi den er materialistisk, og at denne lære bare vil skape ulykke på jorden.

I sin bok «Russland og Vi» sier han: «at bolsjevismen er en sammensvergelse mot den nordisk inspirerte europeiske sivilisasjon, at den i første rekke går de nordiske livsidealer på livet».

Han mener derfor at det er alle nordiske betonte menneskers plikt å bekjempe bolsjevismen og de krefter som står bak denne, og at vi får hjelp av beskyttende krefter utenfra, «fra den guddommelige makt som er knyttet til utviklingen på de klodene som er bebodd».

O. K.

Nytt fransk -

(Forts. fra s. 1).

— «Vi har nå 7 000 medlemmer og håper på å ha 15 000 innen juni måned», fortsatte Luca.

— «Den første hemmelige kongress ble holdt 20. desember 1958 i en forstad til Paris. Der deltok også fascister fra Spania og Belgia.

Vi står i forbindelse med tyske fascister, som vil delta i vårt planlagte junimøte.

Vi har ingen forbindelse med Sir Oswald Mosley, den britiske fascistfører, for han tilhører en annen generasjon.

Vårt hovedmål er å forsvare den hvite rases lederstilling og å bekjempe ethvert forsøk på den såkalte emancipasjon hos de farvede folk. Vi har ingen tillit til de Gaulle».

Filmen viste scener som lignet påfallende øikjeller møtene til Hitlers nasjonalsosialister. Luca sa: «Ja, vi drikker øl. Sterkere drikk er forbudt».

Forbundets

Østfoldavdeling

har årsmøte på Norrøna, Mysen lørdag 4. april kl. 17.
Redegjørelser ved Olga Bjoner og Alexander Lange.
Valg m. v.

strofe som i 1918.

Men det skal dekkes over denne frivillige norske innsats for tyskerne og de alliertes avstraffelse — i landets interesse. Derfor passer

løgnpropagandaen så utmerket. Dog må man spørre: Er dette arbeide for fred og forståelse i verden eller hva? — Såvidt Schoepke.

A. L.

«De før vide — »

(Forts. fra side 5).
skal se at gammelkarene hadde nasjonalfølelsen i orden. I sin tale til sine menn kommer kong Olav bare med spark til «utlendingene», danskene og svenskene, mens han om jarlen Erik Håkons-son sa: «Der kan vi vente oss en kvass strid. De er nordmenn som vi selv!»

Om de gamle nordmenns forsvarsvilje og forsvarsevne skriver historikerne:

Den britiske vitenskaps-skapmann Trevelyan:

«Vikingene var umåtelig dristige, både som sjørøvere og som handelsfolk. Tillands og tilvanns var de alltid rede til å handle med den fremmede eller å hugge hodet av ham. Alt etter omstendighetene».

Og videre: «De brynjekledte vikinger var uimotståelige når de med svingende øker stormet frem i sin kileforma-sjon!»

Irske historikere fra vikin-getiden kan også fortelle noe: «Havet spydde opp strømmer av fremmede over Erin» og «Vikingene hadde til hjelp i sin kamp ypperlige våpenbrynjel som beskyttet dem, skarpe piler og sterke spyd».

Våre forfedre rykket nok ikke ut til strid med sløve øker og avbrukne spydskaft. Det var en senere tid forbedt å skryte av at den hadde ofret livet til tusener av vår beste ungdom ved å sende dem — dårlig øvet og dårlig vepnet — ut i en krig hvor disse ungdommene ikke hadde en eneste sjangse.

Men hva annet var det å vente når det norske folk var sunket så dypt at en prest på prekestolen kunne prestere dette:

«Hvis det norske folk går under fordi det ikke har holdt sitt forsvar i orden, vil det være en død i skjønnet!»

*

Kommunistpartiet og Arbeiderpartiet gikk i spissen når det gjaldt å ødelegge vårt forsvar, men det skal ikke glemmes at helt til 1940 var det de borgerlige partier, de såkalte «forsvarsvenner» som hadde makten i tinget. De behøver derfor ikke gi marxistpartiene eneskylden for 1940. De var ikke det granne bedre selv. For ikke innen et eneste parti var det innbidt, alvorlig vilje til å reise vårt vern. Derimot var det et vildt kappløp mellom alle folkeforførrerne om å være mest mulig fredselkende, mest mulig human, sterkest strålende lederstjerne for en sukkende menneskehet. De løp kjapt, disse kjekke idrettsmenn og de nådde da også samtidig frem til innkomststedet som vår mer-

ket «9. april 1940» og hvor pokalen «Nemesis» sto og ventet på dem.

Mine guttedager var en drøm om det gamle Stor-Norge, Norgesveldet, og dets menn, disse karene som viste sine stavete seil fra Nordishavet til Afrika, fra Det kaspiske Hav til Nord-Amerikas store innsjøer og som gjorde Nordsjøen til norsk innhav. For der satt norske høvdinger på Grønland—Island—England—Frankrike og Irland, hvor Dublin fra 842 til 1172 var norsk by. I år 913 dro Erik Blodøks med en stor hær nedover Volga og ut i Det kaspiske Hav. Han gjentok turen i 944, og hans sønn Harald Gråfell gjorde det samme i år 969. Siste gang en norsk hærstyrke nådde ned til Kaukasia var i år 1175, men så var det slutt til våre frontkjempere i vår tid kom nedover på disse kanter.

For en fantastisk historie! For et fantastisk folk!

Hvilken energi, dyktighet, dristighet og disiplin må ikke ha grepet dette vårt lille hardføre og fattige folk. «De før vide som jagende falk».

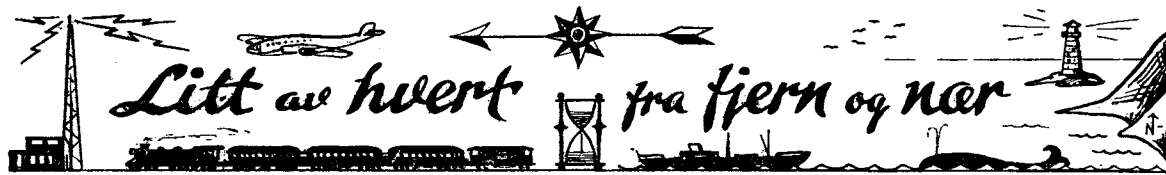
Er det noe rart i at jeg var nasjonalbegeistret og gløden-de forsvarsvenn da jeg i 1899 gikk inn i Krigsskolen og ble kadett? Og i 1902 ble jeg offiser.

Hvis noen vil spørre meg om hva jeg gjorde i de påfølgende 40 år, vil jeg svare at jeg samlet på brystne illu-sjoner. For det viste seg at Norgesveldets etterkomme-re var degenerert i den grad at min gamle barske venn fra Nordmøre bare fant én for-klaring: De gamle vikinger hadde ikke etterkommere. Den menneskehet som levde i Norge i dag var mesteparten avkom etter trelen Kark og hans rasefrender.

Og han hadde kanskje rett, for jeg oppdaget ganske snart at «kongens trøye» aldeles ikke ble ansett for å være noen hederskjortel, men snarere en bøddeljakke som var gjenstand for hån, fantord og forakt så guttunger sendte spytteklyser i brystet på gardistene. Aldri før jeg ble offiser har jeg tilfulle forstått uttrykket «den store bøygen», dette gråe, umåtelige noe, skapt av hat, misunnelse og dumhet, og som knuget oss som folk og presset oss mot nasjonal, militær og økono-misk undergang.

Det er ingen grunn til å rippe opp i hvorledes det ble gått frem mot forsvaret. Jeg skal bare nevne enkelte ting som viser at 9. april var skjebnens nemesis.

En dag for ca. firti år siden hendte det en flyulykke på Kjeller. Løytnant Költzow styrtet ned og ble drept, hvil-ke fikk rampen i Lillestrøm

VAR GÖRING NAZIST?

En vestberlinsk denazifiseringsdomstol skal om kort tid formelt fastslå om Herman Göring var nazist. Det det i virkeligheten dreier seg om når det gjelder slike spørsmål i det høyst demokratiske Tyskland er naturligvis Görings etterlatte penger. Hans formue i Berlin består av bankinnskudd og aksjer til et beløp av omkring 800 000 mark. Domstolen har rett til å konfiskere slike verdier som eies av personer som beviselig har vært ledende nazi-ster.

*

EN AV BARBARENE

Den greske dronning Friederike er som kjent tysk av fødsel, og hun hadde ikke vært dronning mere enn noen dage, da en av de taktfulle representanter for den nye kulturstat USA, en kongressmann på besøk i Hellas, kom med nærgående spørsmål til dronningen om hennes tyske avstamning. Alle som hørte

til å juble, mens avdødes mor satt i Oslo i navnløs sorg. — I sannhet: Norge kunne være stolt av sin ungdom og de menn som planmessig, år etter år hadde fylt dens sinn med onde tanker.

Da jeg var blitt regimentsjef skrev jeg engang til mine overordnede: «Å kalle den norske ungdom ut i krig når den ikke har bedre øvelse og bedre våpen enn nå, er ikke annet enn mord» og i skrive-lelse av 17/2 1940 til min divisjon skrev jeg: «Som regimentet sa tidligere i høst. Vi bør ikke innrede oss for nøytralitetsvakt, men for det sannsynlige: krig!»

Da tyskerne kom, hadde jeg vært regimentssjef i 7 år, men uten noen gang å ha sett mitt regiment. Det hadde aldri vært inne til øvelse! Og regimentets beholdning av ski var 16 par!

Forsvaret av Narvik var blitt «styrket» ved at divisjonen sendte meg to 6.5 cm. bergkanoner om hvilke Bergartilleribataljonen i desember 1939 skrev: «De 6.5 cm. bergkanoner egner seg slettes ikke for den oppgave de er tiltenkt. Å bruke disse mot mål på sjøen hører ingensteds hjemme».

Og en av mine offiserer skrev til meg under 3. april 1951:

— Husker Du de to spretne kanonene fra 1868 som skulle bestyrke Ofotfjorden—Beisfjorden—Rombakken og diverse andre småfjorder med viker og sund. Jaggu sa jeg spretne! For hvert skudd — 1 pr. 5 minutter — spratt de 10—15 m. tilbake så gnistene

det ble bestyrtet, men dronningen tok det rolig. «Alle vet at jeg er en fullblods barbar», sa hun, «og at jeg kom til Grekenland for å bli sivilisert!» På den annen side er det jo en rekke andre kongelige som har glemt sin tyske avstamning.

*

ROOSEVELT DEN STORE

George H. Earle, den tidligere guvernør i Pennsylvania, senere sendemann i Wien og i Bulgaria, og Roosevelts New Deal-venn, forteller at da han kom inn til president Roosevelt en gang, strålte presidenten av tillitsfullhet og godt humør. «Gjør deg ingen bekymringer, George», sa han, «vi er snart klar til å lande i Normandie. Det kan ikke si feil og så vil Tyskland kapitulere om noen måneder».

— «Mr. President», svarte Earle, «den egentlige trussel er ikke Tyskland, Russland er mye farligere».

— Roosevelt smilte: «George, Russland er en nasjon

føyk! Det gjaldt om å holde seg på tilbørlig avstand. De var ikke å spøke med, de karle!»

— — —

Slik var det altså og Narvik var min siste brystne illu-sjon, for nå fikk jeg skylden for at den norske nasjon ikke hadde holdt sitt forsvar i orden. Men mens jeg var plassert «innafor» tenkte jeg allikevel ofte at trelen Kark ikke hører hjemme i et folk som kan synges:

Brede seil over Nordsjø går Høyt på skansen i morgenen står,

Erling Skjalgsson fra Sole.

Kanskje det er håp for nasjonen allikevel? Riktignok er det ingen Skjalgsson lenger, og heller ingen andre viljesterke nasjonale høvdinger. Men de kanskje er her uten å være kommet frem. En stor krise vil nok trenge dem frem i dagen.

Vi i NS har ofte hørt at vi var et lite ynkelig parti med et minimalt antall medlemmer.

Denne «beskyldning» skal vi ikke ta så hardt. Det som er rart, er ikke at NS var så lite, men at der i et folk, som ikke var noe folk, var så mange som sluttet seg til Quisling. For de som gjorde det, var født til det. De følte de var nødt til å være med. De gjorde det av en indre trang, på grunn av blodets røst. Det er ikke alle her i landet som nedstammer fra Kark.

Og det er dette som gir håp nå da verden står like foran den store prøve.

Konrad Sundlo.

på 180 millioner mennesker, som taler 120 forskjellige sprog. Etter krigen vil Sovjet-samveldet fly i mange biter som en overbelastet sentrifugal-maskine».

*

FIRER SOVJET PÅ ODER-NEISSE-GRENSEN?

Dagbladets Bonn-korrespondent meddeler at det går bestemt forlydender om at Moskva har planer om å revidere Oder-Neisse-grensen til fordel for Øst-Tyskland, slik at Stettin-området overlates til tyskerne. Til gjengjeld skal da Polen få overta hele Øst-Preussen med byen Königsberg, som nå er sovjet-russisk og heter Kaliningrad. Det vil bli en fjær i hatten for Ulbricht, som Adenauer gjerne ville ha maken til.

*

FRANKRIKE GÅR EGNE VEIER

Frankrike er ikke lenger noen pålitelig partner for USA og dets NATO-drabant, men det er jo mulig at det til gjengjeld kan lage noe som er like effektivt og samtidig gi Europa en mere selvstendig maktposisjon. Siste på området er at de Gaulle har meddelt NATO's faste råd at man akter å la den franske Middelhavsflåte forbli under fransk kommando i tilfelle krig. Ellers har jo den nye franske regjering ved flere anledninger hevdet at også de andre franske vepne-de styrker bør forbli under fransk kommando. Arsaken later i første rekke til å være at Frankrike er misfor-nøyet med den beskjedne rolle det, som de andre europeiske stater spiller innen NATO.

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser

S Y N N N Ø V E L I E

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50

pr. halvår. Sverige og

Danmark: kr. 29.00 pr.

år, kr. 14.50 pr. halvår.

Utlandet forøvrig: kr.

33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.

halvår. I nøytralt om-

slag kr. 35.00 pr. år, kr.

17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo